

Sygn. akt VI U 1059/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015 r. w S.

sprawy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

przy udziale M. D. (1)

o podleganie polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 8 kwietnia 2014 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza iż M. D. (1) podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w okresach od 1 lutego 2013r. do 29 marca 2013r., od 22 kwietnia 2013r. do 12 lipca 2013r. oraz od 5 sierpnia 2013r. do 27 września 2013r., a ponadto nakazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. wydanie „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. D. (1) w związku z zatrudnieniem w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na okres od 15 czerwca 2013r. do 28 czerwca 2013r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił płatnikowi składek (...) spółce z o.o. wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla M. D. (1) na okres od 15 czerwca 2013 r. do 28 czerwca 2013 r. W tej samej decyzji organ rentowy stwierdził, że M. D. (1) nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie

ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w okresach od 1 lutego 2013 r. do 29 marca 2013 r., od 22 kwietnia 2013 r. do 12 lipca 2013 r., od 5 sierpnia 2013 r. do 27 września 2013 r.

Zamieszczona w uzasadnieniu decyzji argumentacja organu rentowego sprowadzała się do wskazania, że M. D. (1) po zakończeniu pracy na rzecz poprzedniego pracodawcy (zatrudnienie do 31.01.2013 r. w Agencji (...) sp. z o.o.), a przed zatrudnieniem u nowego pracodawcy (zatrudnienie od 1.02.2013 r. w (...) sp. z o.o.) nie powrócił na terytorium Polski. Organ rentowy wskazał, iż M. D. (1) w okresie od 7.01.2013 r. do 31.01.2013 r. był zatrudniony w Agencji (...) sp. z o.o. i pracę wykonywał w Belgii. Po zakończeniu pracy na rzecz tej spółki nie powrócił jednak do Polski, lecz od 1.02.2013 r. podjął zatrudnienie w spółce (...) sp. z o.o. W ocenie organu rentowego, skoro po zakończeniu pracy na rzecz poprzedniego pracodawcy (Agencji (...) sp. z o.o.), a przed zatrudnieniem u nowego pracodawcy ((...) sp. z o.o.) M.D. nie powrócił na terytorium Polski, nie został spełniony jeden z warunków delegowania: nie nastąpiło przemieszczenie się pracownika z państwa delegującego na terytorium państwa delegowania. W tej sytuacji zdaniem organu rentowego brak jest podstaw do zastosowania dla M. D. polskiego ustawodawstwa w okresie od 1.02.2013 r. do 29.03.2013 r. W konsekwencji organ rentowy przyjął, że nie ma również podstaw do zastosowania polskiego ustawodawstwa w kolejnych okresach świadczenia przez M. D. pracy na terytorium Belgii, tj. od 22.04.2013 r. do 12.07.2013 r. oraz od 5.08.2013 r. do 27.09.2013 r., gdyż nie została spełniona przesłanka podlegania polskiemu ustawodawstwu w okresie miesiąca przed tymi delegowaniami. Mając na uwadze powyższe organ rentowy uznał, że w okresach od 1 lutego 2013 r. do 29 marca 2013 r., od 22 kwietnia 2013 r. do 12 lipca 2013 r., od 5 sierpnia 2013 r. do 27 września 2013 r. M.D. podlegał belgijskim przepisom w zakresie ubezpieczeń.

Od powyższej decyzji odwołał się płatnik składek - spółka (...), wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że M. D. podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w okresach od 1 lutego 2013 r. do 29 marca 2013 r., od 22 kwietnia 2013 r. do 12 lipca 2013 r., od 5 sierpnia 2013 r. do 27 września 2013 r. Dodatkowo wniósł o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych. Płatnik zarzucił organowi rentowemu, że wadliwie ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, co było skutkiem niewłaściwego zastosowania przez organ rentowych przepisów postępowania administracyjnego: art. 7 w zw. z art. 77 k.p.a. (niepodjęcie działań niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, w szczególności zaniechanie wysłuchania drugiego członka zarządu spółki (...) oraz ubezpieczonego, a także pracowników administracyjnych płatnika obecnych przy podpisywaniu umowy przez ubezpieczonego), art. 8 i 12 k.p.a. (wydanie decyzji bez powołania się na konkretne dowody, dokonanie dowolnej oceny stanu faktycznego w sprawie), art. 78 i 86 k.p.a. (nieuwzględnienie wniosku o przesłuchanie drugiego członka zarządu tj. M. S. (1)), art. 107 § 1 i 3 k.p.a. (nieprawidłowe uzasadnienie decyzji w zakresie podstaw faktycznych). Płatnik zarzucił, że samo stwierdzenie przez organ rentowy, że przyjazd ubezpieczonego do Polski na dwa dni w celu podpisania umowy uznać należy za nieekonomiczny, jest niewystarczające dla przyjęcia, że umowę o pracę strony podpisały w Belgii.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1 grudnia 2012 r. do 21 grudnia 2012 r., a następnie w okresie od 7 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2013 r. M. D. (1) był zatrudniony na podstawie umów o pracę na czas określony (umowy z 27.11.2012 r. oraz z 2.01.2013 r.) w Agencji (...) na stanowisku pracownika pomocniczego w fabryce prefabrykatów betonowych w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie tych umów świadczył pracę na rzecz pracodawcy - użytkownika (...) z siedzibą w Belgii. Miejscem świadczenia pracy była Belgia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na wniosek płatnika składek – Agencji (...) sp. z o.o. - wystawił zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym, stwierdzające że w okresie od 1 grudnia 2012 r. do 21 grudnia 2012 r. oraz od 7 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2013 r., tj. w czasie wykonywania pracy na rzecz Agencji (...) sp. z o.o. na terenie Belgii, M. D. (1) podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych polskiemu ustawodawstwu.

Niesporne, a nadto dowody:

- pismo ZUS z 19.09.2014 r. – k. 46-47 akt sprawy;

- dokumentacja w aktach osobowych M. D. z okresu zatrudnienia w Agencji (...) sp. z o.o.: świadectwa pracy – k. C1, C/5; umowa o pracę z 27.11.2012 r. – k. B/1; zaświadczenie A1 z 17.12.2012 r. – k. B/6, umowa o pracę z 2.01.2013 r. – k. B/7, zaświadczenie A1 z 21.01.2013 r. – k. B/14.

W dniu 28 stycznia 2013 r. M. D. (1) zawarł umowę o pracę na czas określony z innym podmiotem - (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Umowę zawarto na okres od 1 lutego 2013 r. do 29 marca 2013 r. W jej treści wskazano, że została ona zawarta w S..

Umowę tę strony faktycznie podpisały w Polsce. M. D. został w dniu 31 stycznia 2013r. zwolniony z obowiązku świadczenia pracy na rzecz Agencji (...) sp. z o.o., z którą łączyła go jeszcze wówczas umowa o pracę na czas określony. Zwolnienie to uzyskał po to, by móc przyjechać do Polski i podpisać umowę o pracę ze spółką (...) sp. z o.o.

Kolejne umowy o pracę na czas określony M. (...) sp. z o.o. zawierali w dniach: 19 kwietnia 2013 r. (na okres od 22 kwietnia 2013 r. do 17 maja 2013 r.), 16 maja 2013 r. (na okres od 18 maja 2013 r. do 14 czerwca 2013 r.), 14 czerwca 2013 r. (na okres od 15 czerwca 2013 r. do 28 czerwca 2013 r.), w dniu 28 czerwca 2013 r. (na okres od 29 czerwca 2013 r. do 12 lipca 2013 r.) oraz 1 sierpnia 2013 r. (na okres od 5 sierpnia 2013 r. do 27 września 2013 r.). W umowach każdorazowo wskazywano, że zostały one zawarte w S..

W wykonaniu wszystkich tych umów M. D. wykonywał pracę pracownika pomocniczego w fabryce prefabrykatów betonowych w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracę wykonywał na rzecz pracodawcy - użytkownika (...) z siedzibą w Belgii. Miejscem świadczenia pracy była Belgia.

Niesporne, a nadto dowody:

- umowa o pracę z 28.01.2013 r. - (...) - (...) akt kontroli ZUS;

- umowa z 19.04.2013 r. – k. 1221-1223 akt kontroli ZUS;

- umowa z 16.05.2013 r. – k. 1225-1227 akt kontroli ZUS;

- umowa z 14.06.2013 r. – k. 1229-1331 akt kontroli ZUS;

- umowa z 28.06.2013 r. – k. 1233-1235 akt kontroli ZUS;

- umowa z 1.08.2013 r. – k. 1237-1239 akt kontroli ZUS;

- dokumentacja w aktach osobowych M. D.: świadectwa pracy: część C akt osobowych k. C8 – C12;

- protokół przesłuchania A. K. (1) – k. 3643-3644 akt kontroli ZUS;

- pismo A. K. (1) z 23.07.2013 r. w aktach kontroli ZUS;

- zeznania A. K. (1) w charakterze strony w wersji elektronicznej oraz transkrypcja – k. 64v-66v akt sprawy.

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. - wystawił zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dla M. D. jako pracownika spółki (...) za okres od 1.02.2013 r. do 29.03.2013 r., od 22.04.2013 r. do 17 maja 2013 r. oraz od 18 maja 2013 r. do 14.06.2013 r., potwierdzając tym samym podleganie przez niego w tym czasie polskim ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 21 czerwca 2013 r. wpłynął do ZUS wniosek (...) sp. z o.o. o wydanie zaświadczenia na formularzu A1 w trybie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, potwierdzającego właściwość

polskiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych dla M. D. (1) w związku z jego oddelegowaniem na terytorium Belgii w kolejnym okresie, tj. od 15.06.2013 r. do 28.06.2013 r.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy odmówił płatnikowi wystawienia zaświadczenia A1. Jednocześnie cofnął wcześniej wydane zaświadczenia A1 dotyczące okresu zatrudnienia M. D. w spółce (...) w okresach od 1.02.2013 r. do 29.03.2013 r. oraz od 22.04.2013 r. do 14.06.2013 r, informując o tym belgijską instytucję ubezpieczeniową oraz spółkę (...).

Niesporne, a nadto dowody:

- zaświadczenia A1 dot. M. D. z 3.06.2013 r., 6.05.2013 r., 18.02.2013 r. - w aktach kontroli oraz w aktach osobowych M. D. z okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o.: k. B/28, B/32, B/34;

- wniosek z 21.06.2013 r. dot. M. D. - w aktach kontroli ZUS;

- lista wycofanych formularzy A1 - w aktach kontroli ZUS;

- pismo ZUS z 19.09.2014 r. – k. 46-47 akt sprawy.

M. D. (1) był zatrudniony w spółce (...) na podstawie umów o pracę tymczasową także w okresie wcześniejszym niż objęty zaskarżoną decyzją (tj. w latach 2011-2012). Umowy o pracę zawierano kolejno na okresy: od 6 czerwca 2011 r. do 16 lipca 2011r., od 8 sierpnia 2011 r. do 23 grudnia 2011 r., od 3 stycznia 2012 r. do 20 lipca 2012 r., od 13 sierpnia 2012 r. do 28 września 2012 r., od 29 września 2012 r. do 30 listopada 2012 r. W ramach tych umów M. D. był delegowany do pracy w Belgii na stanowisku pracownika pomocniczego w fabryce prefabrykatów betonowych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wystawił zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dotyczące M. D., stwierdzające że w czasie wykonywania pracy na rzecz spółki (...) na terenie Belgii w powyższych okresach, był on objęty w zakresie ubezpieczeń społecznych polskim ustawodawstwem. W okresach objętych tymi zaświadczeniami zainteresowany pracował na takich samych zasadach jak w okresie, którego dotyczy decyzja odmawiająca wystawienia tożsamego zaświadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. nie wszczął procedury związanej z uchyleniem wcześniej wydanych zaświadczeń A1 dotyczących zatrudnienia M. D. w spółce (...) w latach 2011-2012, uznając że zarówno spółka, jak i M. D. spełnili w tych okresach warunki do zastosowania polskiego ustawodawstwa na podstawie art.12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004.

Umowy o pracę na czas określony strony zawierały także w okresie późniejszym niż objęty zaskarżoną decyzją. W okresie od 7 października 2013 r. do 6 listopada 2013 r. M. D. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na okres próbny w (...) na stanowisku pracownika pomocniczy w fabryce prefabrykatów betonowych w Niemczech. Z kolei w okresie od 19 maja 2014 r. do 18 lipca 2014r. był zatrudniony na stanowisku pracownika pomocniczego w fabryce prefabrykatów betonowych w Belgii

Niesporne, a nadto dowody:

- pismo ZUS z 19.09.2014 r. – k. 46-47 akt sprawy;

- dokumentacja w aktach osobowych M. D. z okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o., w szczególności: świadectwa pracy – część C akt osobowych k. C1-C6, C15, C18; część B: umowy o pracę z 26.05.2011 r. – k. B1, umowa o pracę z 1.07.2011 r. – k. B/10, umowa z 29.12.2011 r. – k. B/13, umowa z 7.08.2012 r. – k. B/16, umowa z 27.09.2012 r. – k. B/20; umowa o pracę z 4.10.2013 r. – k. B/40;zaświadczenia A1 k. B/9, B/12, B/15, B/19, B/24;

- lista wycofanych formularzy A1 - w aktach kontroli ZUS.

dnia 25.04.2013 r. „Informacja w celu poświadczenia dokumentu o ustawodawstwie właściwym dla pracownika delegowanego na terytorium innego Państwa Członkowskiego UE na podstawie art. 12.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004”, dane o osobach delegowanych z 25.04.2013 r., oświadczenie z 21.05.2013 r., oświadczenie z dnia 21.05.2013 r. „Informacja w celu poświadczenia dokumentu o ustawodawstwie właściwym dla pracownika delegowanego na terytorium innego Państwa Członkowskiego UE na podstawie art. 12.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004”, dane o osobach delegowanych z 21.05.2013 r., oświadczenie z 19.06.2013 r., oświadczenie z dnia 19.06.2013 r. „Informacja w celu poświadczenia dokumentu o ustawodawstwie właściwym dla pracownika delegowanego na terytorium innego Państwa Członkowskiego UE na podstawie art. 12.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004”, dane o osobach delegowanych z 19.06.2013 r.;

- protokół przesłuchania A. K. (1) – k. 3643-3644 akt kontroli ZUS;
- zeznania świadka S. P. w wersji elektronicznej oraz transkrypcja – k. 63-64v akt sprawy;
- zeznania A. K. (1) w charakterze strony w wersji elektronicznej oraz transkrypcja – k. 64v-66v akt sprawy;
- zeznania M. S. (1) w charakterze strony w wersji elektronicznej oraz transkrypcja – k. 66v-69v akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie czy organ rentowy słusznie uznał, że M. D. (1) nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w okresach objętych zaskarżoną decyzją.

Stan faktyczny był w przedmiotowej sprawie – w tej części, która była istotna z prawnego punktu widzenia - praktycznie bezsporny. Sąd ustalił go na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS i w aktach sprawy, a także na podstawie zeznań członków zarządu odwołującej się spółki (...) i świadka S. P. – pracownicy spółki. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji oraz w sposób rzetelny, stąd też zostały uznane za wiarygodne. Tak samo ocenił sąd zeznania przesłuchanych w sprawie osób -były one jasne i spójne, a nadto korespondowały z dokumentami zebranymi w niniejszej sprawie.

Przedmiotem sporu były nie tyle ustalenia odnośnie zaistniałych faktów, co ich interpretacja i wynikające z niej konsekwencje prawne. Spółka (...) dążyła do wykazania, że spełnione zostały przesłanki do uznania, że jej pracownicy delegowani do pracy za granicą podlegali w spornych okresach w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu polskiemu, a w szczególności, że zostały spełnione wszystkie przesłanki do objęcia tych pracowników polskim ustawodawstwem w zakresie zabezpieczenia społecznego, o jakich mowa w przepisie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stanowisko to negował; jego argumentacja sprowadzała się przy tym wyłącznie do wskazania, że umowa o pracę z pracownikiem delegowanym nie została podpisana w Polsce, lecz w Belgii. Organ rentowy w tym zakresie wskazywał, że z jego ustaleń wynika, że zainteresowany po zakończeniu pracy na rzecz poprzedniego pracodawcy (zatrudnienie do 31.01.2013 r. w Agencji (...) sp. z o.o.), a przed zatrudnieniem u nowego pracodawcy (zatrudnienie od 1.02.2013 r. w (...) sp. z o.o.) nie powrócił na terytorium Polski. W konsekwencji organ rentowy przyjął, że nie został spełniony jeden z warunków delegowania: nie nastąpiło przemieszczenie się pracownika z państwa delegującego (Polski) na terytorium państwa delegowania (Belgia). Tym samym w ocenie organu rentowego nie było podstaw do ustalenia ustawodawstwa właściwego przy zastosowaniu wyjątku od zasady terytorialności. **Pozostałe wymogi do objęcia M. D. polskim ubezpieczeniem społecznym i wydania zaświadczeń A1 (tj. prowadzenie przez pracodawcę podstawowej działalności w Polsce i podleganie przez ubezpieczonego bezpośrednio przed zatrudnieniem u odwołującego się polskiemu ustawodawstwu) nie były natomiast przez organ rentowy kwestionowane.**

W stosunku do pracowników wykonujących pracę poza państwem członkowskim swojego miejsca zamieszkania zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L.2004.166.1). Zgodnie z powołanym rozporządzeniem, pracownik przemieszczający się w obrębie Unii Europejskiej powinien podlegać tylko jednemu ustawodawstwu zabezpieczenia społecznego (art. 11 ust. 1).

Jako ogólną regułę przyjęto do określenia ustawodawstwa właściwego zasadę terytorialności (art. 11 ust. 2 a-e), która stanowi, że osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, urzędnik służby cywilnej podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, jakiemu podlega zatrudniająca go administracja, osoba otrzymująca zasiłek dla bezrobotnych zgodnie z przepisami art. 65 na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego zamieszkania podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, osoba powołana lub odwołana ze służby w siłach zbrojnych lub służby cywilnej w państwie członkowskim podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, a każda inna osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, bez uszczerbku dla innych przepisów rozporządzenia, gwarantujących jej świadczenia na podstawie ustawodawstwa jednego lub kilku innych państw członkowskich (zasada *lex loci laboris*). Rozporządzenie przewiduje ściśle uregulowane odstępstwa od tej ogólnej zasady.

Jeden z nich został uregulowany w art. 12 ust. 1. Dotyczy on pracowników najemnych delegowanych do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim. Stosownie do powołanego przepisu osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę.

Pojęcia użyte w treści ww. przepisu zostały wyjaśnione w przepisie art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE.L.2009.284.1). Stosownie do jego treści do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego”, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca (ust. 1). Do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego sformułowanie „który normalnie tam prowadzi swą działalność” odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo. Odnośne kryteria muszą zostać dopasowane do specyficznych cech każdego pracodawcy i do rzeczywistego charakteru prowadzonej działalności (ust. 2).

Wyjaśnieniu rozpatrywanych pojęć służy również decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 roku, dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (2010/C 106/02).

Zgodnie z jej założeniami, pierwszym decydującym warunkiem dla zastosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia jest istnienie bezpośredniego związku między pracodawcą a zatrudnionym przez niego pracownikiem przez cały okres delegowania. Drugim decydującym warunkiem jest natomiast istnienie więzi między pracodawcą a państwem członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę. Możliwość delegowania pracowników powinna ograniczać się

wyłącznie do przedsiębiorstw, które normalnie prowadzą swą działalność na terytorium państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu nadal podlega pracownik delegowany. Dlatego przyjmuje się, że powyższe przepisy mają zastosowanie jedynie do przedsiębiorstw, które zazwyczaj prowadzą znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę.

W celu ustalenia czy pracodawca zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, instytucja właściwa w tym państwie zobowiązana jest zbadać wszystkie kryteria charakteryzujące działalność prowadzoną przez tego pracodawcę, w tym miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma swą zarejestrowaną siedzibę i administrację, liczebność personelu administracyjnego pracującego w państwie członkowskim, w którym pracodawca ma siedzibę oraz w drugim państwie członkowskim, miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani, i miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami, prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez przedsiębiorstwo z jednej strony z pracownikami i z drugiej strony z klientami, obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy oraz liczbę umów wykonanych w państwie wysyłającym. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, ponieważ kryteria powinny być dostosowane do każdego konkretnego przypadku i powinny uwzględniać charakter działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie, w którym ma ono siedzibę.

Wprawdzie sądy nie są związane wykładnią Komisji Administracyjnej, której uprawnienia są wykonywane bez uszczerbku dla uprawnienia władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądownictwa przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, ale propozycje wykładni zawarte w tej Decyzji nie są prawnie obojętne. Brak jest też przeszkód do tego, by sądy krajowe same dokonywały tego rodzaju interpretacji przepisów rozporządzenia przy rozstrzyganiu sporów wynikających z krótkotrwałego przemieszczania się pracowników delegowanych do pracy za granicą i możliwych kolizji podlegania różnym systemom zabezpieczenia społecznego, które bywają nadużywane przez pracodawców wysyłających pracowników delegowanych do pracy za granicą z instrumentalnym wykorzystywaniem różniących się obciążeń składowych oraz świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Powyższe regulacje mają zastosowanie również do możliwości delegowania za granicę pracowników agencji pracy tymczasowej, przy czym przedsiębiorstwo pracy tymczasowej, które przekazuje czasowo pracowników z jednego państwa członkowskiego do dyspozycji przedsiębiorcom mającym siedziby w innym państwie członkowskim, musi zwykle wykonywać swą działalność w tym pierwszym państwie. Warunek ten jest spełniony, jeżeli przedsiębiorstwo stale wykonuje znaczącą działalność w państwie, w którym ma siedzibę (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2010 r., II UK 389/09). Kryteria podlegania pracowników tymczasowych właściwemu systemowi zabezpieczenia społecznego zinterpretował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2010 r. (sygn. akt II UK 319/09), wskazując że o podleganiu właściwemu systemowi zabezpieczenia społecznego pracowników tymczasowych zatrudnionych wyłącznie w celu oddelegowania do pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, oprócz formalnych więzi pozostawania w stosunku pracy pomiędzy pracownikiem i przedsiębiorstwem wysyłającym oraz przynależności do porządku prawa pracy państwa delegującego w zakresie zawierania umów o pracę, podejmowania decyzji w przedmiocie rodzaju pracy, wynagradzania za jej wykonywanie i zwalniania pracowników, przesądza prowadzenie przez agencję pracy tymczasowej także zwykłej (normalnej) działalności godnej odnotowania w państwie wysyłającym, w którym ma zarejestrowaną siedzibę, która nie może ograniczać się do wykonywania wewnętrznych czynności administracyjnych związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Zdaniem Sądu Najwyższego aktualnie obowiązujące regulacje odpowiadają przy tym dotychczasowemu rozumieniu odnośnych przepisów unijnych.

Na gruncie tych przepisów na temat wymagań, jakie powinien spełniać pracodawca, aby jego pracownicy podlegali systemowi zabezpieczenia społecznego państwa wysyłającego, wypowiedział się także Europejski Trybunał Sprawiedliwości (obecnie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej). W wyroku Fitzwilliam (C-202/97, ECR 2000/2/I-00883, LEX nr 82707) ETS stwierdził, że art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71, w wersji skodyfikowanej rozporządzeniem nr 2001/83, powinien być interpretowany w ten sposób, że w celu skorzystania z przywileju

przyznanego przez ten przepis przedsiębiorstwo, które przekazuje czasowo pracowników z jednego państwa członkowskiego do dyspozycji przedsiębiorstwom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, musi wykonywać swą działalność w tym pierwszym państwie. Warunek ten jest spełniony, jeżeli przedsiębiorstwo stale wykonuje znaczącą działalność w państwie, w którym ma siedzibę.

Z kolei w orzeczeniu w sprawie Plum (C-404/98, ECR 2000/11A/I- 09379, LEX nr 83030) wyraźnie podkreślono, że zastosowanie art. 14 ust. 1a rozporządzenia 1408/71 nie dotyczy pracowników przedsiębiorstwa z siedzibą w jednym państwie członkowskim, wysyłanych do pracy na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym, poza czysto wewnętrznymi działaniami zarządzającymi, to przedsiębiorstwo prowadzi całą swoją działalność. Mimo iż wyroki te zostały wydane w odniesieniu do poprzednio obowiązującego rozporządzenia (1408/71), zachowały pełną aktualność także i na gruncie regulacji aktualnie obowiązujących.

Wymaga także podkreślenia, że w przypadkach występowania kolizji podlegania różnym ustawodawstwom zabezpieczenia społecznego, delegowani pracownicy podlegają ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, na którego terytorium rzeczywiście pracują. Oznacza to, że delegowany pracownik przedsiębiorstwa, które zajmuje się wyłącznie wysyłaniem pracowników do innych państw i nie wykonuje znaczącej działalności w państwie wysyłającym, podlega ubezpieczeniu społecznemu państwa, w którym pracuje. Zastosowanie art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 stanowi więc wyjątek, który należy interpretować ściśle.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne i przenosząc je na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że wykazano w niej wszystkie przesłanki wskazujące na podleganie zainteresowanego w zakresie ubezpieczeń społecznych polskiemu ustawodawstwu z tytułu zatrudnienia w spółce (...) w okresach objętych zaskarżoną decyzją.

W zakresie przesłanki polegającej na prowadzeniu znacznej części działalności na terenie kraju sąd uznał, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że spółka (...) – prowadząca działalność jako agencja pracy tymczasowej – w spornych okresach prowadziła normalnie działalność gospodarczą na terenie Polski. Dokonując tego ustalenia sąd wziął pod uwagę m.in. dane dotyczące ilości zatrudnionych pracowników i osiągniętych przez spółkę obrotów, także w okresie poprzedzającym wydanie spornego zaświadczenia, co pozwoliło na pełne odtworzenie charakteru i zakresu prowadzonej w Polsce działalności. W ocenie sądu dane uwzględniające ilość zatrudnionych osób w Polsce i Belgii w okresach objętych zaskarżoną decyzją, jak również dane odnośnie wysokości średnich obrotów osiągniętych w kraju i zagranicą wskazują, że działalność wykonywana w Polsce nie miała charakteru szczytkowego.

Analiza całokształtu obrotów osiągniętych przez spółkę (...) w okresie od kwietnia 2013 r. do czerwca 2013 r. wskazuje bowiem, że w Polsce firma generowała zyski przekraczające obroty osiągnięte w Belgii. W tym okresie średnie obroty osiągnięte przez spółkę w Polsce wynosiły bowiem 55%, zaś średnie obroty osiągnięte w innych państwach -45%. Wyłącznie w lutym 2013 r. spółka wygenerowała wyższe obroty z działalności prowadzonej na terytorium Belgii (średnie obroty osiągnięte przez spółkę w Polsce wynosiły 38,50%, zaś średnie obroty osiągnięte w innych państwach - 61,50%), co jednak – o ile weźmie się pod uwagę relacje cen i wynagrodzeń w Polsce i w Belgii - nie musi to oznaczać, że skoro w Polsce uzyskano mniejszy obrót, to oznaczało to wykonanie mniejszej ilości pracy. W wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy wskazał, że „agencja pracy tymczasowej, delegująca zatrudnianych pracowników do pracy za granicą, może być uznana za pracodawcę zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, w rozumieniu przepisów rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (art. 12 ust. 1) oraz nr 987/2009 (art. 14 ust. 2), jeżeli osiąga w kraju delegowania wymagany obrót z prowadzonej działalności, na poziomie 25 % całego jej obrotu”. W analizowanym zaś przypadku wielkość wykazanego przez płatnika obrotu w Polsce jednoznacznie świadczy więc o tym, iż odwołująca się spółka jest przedsiębiorstwem (agencją), która stale wykonuje znaczącą działalność w państwie, w którym ma siedzibę w rozumieniu art.12 ust. 1 i 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004.

Za uznaniem, iż płatnik prowadził znaczną część działalności na terytorium Polski przemawia również i to, że większość pracowników spółki wykonywała swoją pracę w Polsce. Na dzień 7 lutego 2013 r. (...) sp. z

o.o. zatrudniała bowiem 307 pracowników wykonujących pracę na terenie kraju (z wyjątkiem pracowników administracyjnych) oraz 39 pracowników delegowanych do pracy w Belgii. Na dzień 25 kwietnia 2013 r. zatrudniała 255 pracowników wykonujących pracę na terenie kraju (z wyjątkiem pracowników administracyjnych) oraz 41 pracowników delegowanych do pracy w Belgii. Na dzień 21 maja 2013 r. zatrudniała 286 pracowników wykonujących pracę na terenie kraju (z wyjątkiem pracowników administracyjnych) oraz 43 pracowników delegowanych do pracy w Belgii. Na dzień 19 czerwca 2013 r. zatrudniała 267 pracowników wykonujących pracę na terenie kraju (z wyjątkiem pracowników administracyjnych) oraz 40 pracowników delegowanych do pracy w Belgii.

Po trzecie, ilość kontraktów zagranicznych spółki w okresie od lutego do czerwca 2013 to siedem (w czerwcu osiem), podczas gdy kontraktów polskich spółka miała w tym czasie zawartych osiem, czyli więcej. Nie ujawniły się przy tym żadne przesłanki do przyjęcia, że umowy wykonywane na terenie Polski były zawierane w oparciu o przepisy prawa zagranicznego.

Należało również uwzględnić i to, że działalność spółki jest (i była w roku 2013) zarejestrowana w Polsce, tutaj znajdują się biura spółki i tutaj wykonuje swoją pracę personel administracyjny. Przedsiębiorstwo rozlicza składki ubezpieczeniowe za pracowników w Polsce, tutaj też odprowadza podatki. Pracodawca wysyłał ponadto pracowników do pracy na terenie Belgii tylko na określony czas, gdy wymagała tego umowa z kontrahentem zagranicznym.

Ustalen w powyższym zakresie sąd dokonał w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach organu rentowego: oświadczeń pracodawcy o ilości delegowanych do pracy za granicą w danym okresie osób, „Informacji w celu poświadczenia dokumentu o ustawodawstwie właściwym dla pracownika delegowanego na terytorium innego Państwa Członkowskiego UE na podstawie art. 12.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004”, danych o osobach delegowanych z okresu od lutego 2013 r. do czerwca 2013r. Autentyczność powyższych dokumentów nie była przez organ rentowy kwestionowana. Organ rentowy nie podważał również wiarygodności informacji udzielonych przez pracodawcę w zakresie wskazywanej wysokości obrotów osiągniętych przez spółkę w Polsce i za granicą, liczby pracowników zatrudnionych w kraju i delegowanych do pracy w Belgii, liczby umów wykonanych w kraju i za granicą. Świadczy o tym m.in. fakt, że organ rentowy wydawał płatnikowi zaświadczenia A1 w okresie poprzedzającym okres sporny oraz w okresie następnym. W konsekwencji sąd przyjął, że okoliczność prowadzenia przez skarżącą znacznej działalności w Polsce nie budziła wątpliwości.

Odnośnie warunku istnienia bezpośredniego związku między pracodawcą a zatrudnionym przez niego pracownikiem wskazać należy, że zgodnie z interpretacją Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego przepis art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 stosuje się do pracownika podlegającego ustawodawstwu państwa członkowskiego (państwa wysyłającego) z tytułu wykonywania pracy na rzecz pracodawcy, który zostaje wysłany przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego (państwa zatrudnienia) w celu wykonywania tam pracy na rzecz tego pracodawcy. Pracę uważa się za wykonywaną na rzecz pracodawcy państwa wysyłającego, jeżeli ustalono, że praca ta jest wykonywana dla tego pracodawcy oraz że wciąż istnieje bezpośredni związek między pracownikiem a pracodawcą, który go oddelegował. W celu ustalenia, czy taki bezpośredni związek wciąż istnieje, a zatem dla przyjęcia, że pracownik nadal podlega zwierzchnictwu pracodawcy, który go oddelegował należy uwzględnić szereg elementów, w tym odpowiedzialność za rekrutację, umowę o pracę, wynagrodzenie (niezależnie od ewentualnych umów między pracodawcą w państwie wysyłającym a przedsiębiorstwem w państwie zatrudnienia, dotyczących wynagradzania pracowników) i zwalniania oraz prawo do określania charakteru pracy.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego sprawy nie można jednak nie dostrzegać różnicy między pracodawcą, który za granicą wykonuje roboty lub usługi a agencją pracy tymczasowej. W przypadku zatrudnienia przez agencję, pracodawcą faktycznym jest bowiem tzw. pracodawca użytkownik, gdyż to on określa reżim pracy i sprawuje kierownictwo w zatrudnieniu. Pracownik delegowany jest wówczas do zagranicznego pracodawcy użytkownika - nie jest to więc sytuacja typowa, w której pracownik delegowany jest do wykonywania pracy (robót, usług) na rzecz delegującego pracodawcy. Agencja pracy tymczasowej pośredniczy bowiem w zatrudnieniu, co uzasadnia jej określony profit, czyli zapłatę za usługę (marżę) po zwrocie kosztów. Te czynniki determinują też zasadniczy cel jej działalności, dlatego w przypadku agencji pracy tymczasowej – przy ocenie spełnienia przesłanek wynikających z art. 12 ust. 1

rozporządzenia (WE) nr 883/2004 - nie znajduje bezpośredniego przełożenia warunek istnienia bezpośredniego związku między pracodawcą a zatrudnionym przez niego pracownikiem. W przypadku agencji pracy tymczasowym kluczowym dla oceny spełniania warunków do objęcia pracowników zatrudnionych w agencji pracy tymczasowej jest ustalenie czy prowadzi ona (agencja) znaczącą część działalności na terytorium państwa członkowskiego z którego wysłała zatrudnionych do pracy za granicę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2014 r., sygn. akt II UK 550/13), a zatem wykazanie wymaganego poziomu obrotu. Jak już wyjaśniono wyżej, osiągnięcie przez (...) jako agencję pracy tymczasowej wymaganego poziomu obrotu nie było w sprawie kwestionowane.

W ocenie sądu w analizowanym przypadku spełniona została również kolejna przesłanka umożliwiająca objęcie M. D. polskim ubezpieczeniem społecznym, tj. wymóg podlegania polskiemu ustawodawstwu bezpośrednio przed zatrudnieniem. Dla celów stosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 wymóg, do którego odnoszą się słowa „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia” można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Krótsze okresy wymagać będą indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach, z uwzględnieniem wszelkich innych występujących czynników. Z treści wskazanego art. 14 ust. 1 nie wynika przy tym, iż obowiązek bezpośredniego podlegania ubezpieczeniu w państwie delegującym przez okres co najmniej 1 miesiąca dotyczy podlegania temu ubezpieczeniu z tytułu zatrudnienia u tego konkretnego pracodawcy. Nie jest więc konieczne, aby w trakcie tego okresu dana osoba pracowała na rzecz pracodawcy wnoszącego o jej delegowanie.

Z poczynionych w niniejszej sprawie niespornych ustaleń faktycznych wynika, że przed podjęciem zatrudnienia w (...). D. w okresie od 1 grudnia 2012 r. do 21 grudnia 2012 r., a następnie w okresie od 7 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2013 r. był zatrudniony na podstawie umów o pracę na czas określony (umowy z 27.11.2012 r. oraz z 2.01.2013 r.) u innego polskiego pracodawcy: w Agencji (...) na stanowisku pracownika pomocniczego w fabryce prefabrykatów betonowych w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony świadczył wówczas pracę na rzecz Pracodawcy-Użytkownika (...) z siedzibą w Belgii. Miejszem świadczenia pracy była Belgia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wystawił przy tym – obowiązujące do dzisiaj - zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym, stwierdzające że w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 21 grudnia 2012 r. oraz od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. tj. w czasie wykonywania pracy na rzecz Agencji (...) sp. z o.o. na terenie Belgii, M. D. (1) był objęty w zakresie ubezpieczeń społecznych polskim ustawodawstwem.

Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że w niniejszej sprawie zarówno w odniesieniu do odwołującej spółki, jak i zainteresowanego spełnione zostały łącznie wszystkie przesłanki umożliwiające pracownikowi delegowanemu dalsze podleganie ustawodawstwu państwa delegującego, określone w art. 12 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ.U.U.E L 04.166.1) oraz art. 14 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (DZ.U.U.E.L.284.1) w związku z pkt 1 decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej interpretacji art.12 rozporządzenia 883/2004, co skutkowało przyjęciem, że zainteresowany M. D.w spornych okresach podlegał polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych.

Konsekwencją dokonanych ustaleń musiało być z kolei przyjęcie, że odmowa wydania skarżącej wnioskowanego zaświadczenie A1 (i cofnięcie wcześniej wydanych zaświadczeń) nie miała oparcia w przywołanych przepisach prawa. W oparciu o wytyczne Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1, z dnia 30 kwietnia 2004r.) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1, z dnia 30 października 2009r.), dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz Decyzji NR (...) z dnia 12 czerwca 2009r., dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie dla pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym, organ rentowy na wniosek płatnika składek wydał zaświadczenie na formularzu A1 o właściwym ustawodawstwie.

Na zakończenie, odnosząc się do stanowiska organu rentowego prezentowanego w niniejszej sprawie wskazać należy, że za chybioną sąd uznał argumentację organu rentowego sprowadzającą się de facto do wskazania, że czynnikiem decydującym o wyborze ustawodawstwa, któremu ma podlegać pracownik jest miejsce podpisania umowy o pracę mającej na celu oddelegowanie pracownika do pracy z granicą. Koncepcja organu rentowego w tym zakresie sprowadzała się do wskazania, że aby można było mówić o podleganiu ustawodawstwu polskiemu w analizowanym przypadku powinna zostać zachowana pewna kolejność zdarzeń: pracownik, który przebywał już w Belgii wykonując pracę na rzecz innego pracodawcy powinien wrócić do Polski, gdzie podpisałby umowę z nowym pracodawcą (odwołującą się spółką) i dopiero po podpisaniu tej umowy wróciłby do Belgii w celu podjęcia zatrudnienia na rzecz nowego pracodawcy. Bez zachowania takiego ciągu wydarzeń, tj. podpisania umowy w kraju i następnie fizycznego przemieszczenia się pracownika z Polski za granicę w celu podjęcia umówionej pracy, brak jest w ocenie organu rentowego podstaw do zastosowania art. 12 rozporządzenia Nr 883/2004. Stanowisko takie należało jednak uznać za całkowicie błędne, gdyż nie znajduje ono oparcia w treści jakichkolwiek regulacji prawnych. Żaden przepis nie uzależnia bowiem podlegania polskiemu ustawodawstwu w przypadku zatrudnienia pracownika w celu delegowanego do pracy za granicą, od konieczności powrotu tego pracownika do kraju (w przypadku przebywania już za granicą) w celu podpisania umowy, na podstawie której podejmie zatrudnienie na rzecz polskiego pracodawcy za granicą.

Wymogu takiego nie przewiduje z pewnością art. 12 cytowanego wyżej rozporządzenia nr 883/2004, który uzależnia możliwość zachowania przez pracownika delegowanego dotychczasowego ubezpieczenia wyłącznie od: czasowego charakteru delegowania nie przekraczającego 24 miesięcy, oddelegowania pracownika nie mającego na celu zastąpienia innego pracownika, uprzedniego podlegania przez pracownika krajowemu systemowi zabezpieczenia społecznego, normalnego prowadzenia przez delegującego pracodawcę działalności na terenie państwa wysyłającego. Podleganie ustawodawstwu bezpośrednio przed delegowaniem oznacza przy tym wyłącznie objęcie systemem zabezpieczenia społecznego państwa wysyłającego, nie oznacza konieczności przebywania przez daną osobę na terytorium kraju przed podjęciem zatrudnienia w celu delegacji. Sformułowanie „zatrudnienie w celu oddelegowania” nie oznacza, że podpisanie umowy z pracownikiem zatrudnianym w celu oddelegowania do pracy za granicą musi nastąpić na terenie kraju wysyłającego. Oddelegowanie pracownika jest w tym zakresie pojęciem umownym, możliwa jest sytuacja, że potencjalny pracownik przebywa już na terenie państwa docelowego i miejscem podpisania umowy będzie ten kraj.

W analizowanym przypadku ewentualne podjęcie przez zainteresowanego zatrudnienia bez uprzedniego powrotu do Polski i podpisanie umowy o pracę z nową agencją pracy tymczasowej w Belgii pozostawało zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Istotnym było to, że bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia (tj. przed dniem 1.02.2013 r.) zainteresowany – mimo że nie świadczył wówczas pracy w Polsce - podlegał polskiemu ubezpieczeniu społecznemu, a agencja zatrudnienia tymczasowego, z którą zawarł nową umowę prowadziła znaczną część działalności w Polsce. Sam fakt, że zainteresowany jeszcze przed zawarciem umowy przebywał w Belgii nie oznacza, że zatrudnienie nie nastąpiło w celu oddelegowania do pracy za granicą.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że organ rentowy w niniejszym postępowaniu nie podważył w żaden sposób wiarygodności wyjaśnień przesłuchanych w charakterze strony członków zarządu odwołującej się spółki, którzy wskazali, że umowy o pracę podpisano z oddelegowanymi pracownikami w Polsce. Możliwe jest bowiem, że tak jak wskazali skarżący zwolnili oni pracowników z obowiązku świadczenia pracy w Agencji (...) (zeznający w sprawie A. K. i M. S. są również członkami zarządu poprzedniego pracodawcy zainteresowanego), aby umożliwić tym pracownikom powrót do kraju w celu zawarcia umowy z nowym pracodawcą - (...). Jak słusznie zwróciła uwagę odwołująca się spółka, samo wskazanie przez organ rentowy, że taka podróż byłaby nieekonomiczna dla pracowników jest niewystarczające dla podważenia wiarygodności wyjaśnień przesłuchanych w sprawie osób.

W tym miejscu na marginesie można wskazać, że właśnie z uwagi na uciążliwość powrotu przez pracowników do kraju w celu podpisania nowej umowy, ewentualne umożliwienie im przez nowego polskiego pracodawcę podpisania umów o pracę w Belgii nie powinno prowadzić do uznania, że pracownicy ci nie mogą zostać uznani za pracowników zatrudnionych w celu oddelegowania do pracy za granicę podlegających polskiemu ustawodawstwu.

Jest to niemożliwe zwłaszcza, gdy w sprawie niespornym było spełnienie wszystkich wymogów do skorzystania przez nowego pracodawcę z dobrodziejstwa wyjątku od zasady *lex loci laboris*, która odnosi się do pracodawcy osadzonego w jednym państwie i wykonującego roboty lub usługi w innym państwie, zatrudniającego do tej pracy swoich dotychczasowych pracowników albo osoby dopiero zatrudniane z kraju delegowania, pod warunkiem że podlegały one – niezależnie od miejsca swojego pobytu – ustawodawstwu polskiemu.

Mając wszystko powyższe na uwadze sąd na podstawie cytowanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie I. wyroku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził iż M. D. (1) podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w okresach od 1 lutego 2013 r. do 29 marca 2013r., od 22 kwietnia 2013 r. do 12 lipca 2013 r. oraz od 5 sierpnia 2013 r. do 27 września 2013 r., a ponadto zobowiązał organ rentowy do wydania zaświadczenia (druk A1) o poświadczeniu o ustawodawstwie właściwym - polskim dla M. D., zatrudnionego w (...) sp. z o.o. w B. delegowanego na terytorium Belgii w okresie od dnia 15 czerwca 2013 r. do 28 czerwca 2013 r. (w okresie objętym wnioskiem płatnika).

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku, zasądzając je od przegrywającego spór organu rentowego na rzecz odwołującej się spółki w kwocie 60 zł, ustalonej na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., rozstrzygającego o zasadzie rozdziału kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania, w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ustalającego stawkę minimalną w sprawach ubezpieczeniowych na kwotę 60 zł (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1349 ze zm.). Stosownie do treści § 11 ust. 2 owego rozporządzenia w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego stawki minimalne wynoszą 60 zł. Niniejsza sprawa nie była wprawdzie sprawą o takie świadczenia, jednak stosownie do treści § 5 omawianego rozporządzenia, wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.